

1

Haze

Drie maanden eerder

Ik was echt een ontzettende bofkont.

Ik keek om me heen in onze gloednieuwe, luxueuze keukens. Op maat gemaakte houten kastjes, een marmeren werkblad, een vijfdeurs elektrische Aga. Een gezinsportret van drie harkpoppetjes, hand in hand, op een van de deuren van de roestvrijstalen koelkast.

Ik had mijn jeugd op veel verschillende plekken doorgebracht, maar ik had nooit een thuis gekend. Ik was bij veel verschillende mensen opgegroeid, maar had nooit deel uitgemaakt van een gezin.

Nu had ik het eindelijk allebei.

Verkloot dit niet.

Terwijl ik druiven sneed aan het keukeneiland, keek ik naar de muur het dichtst bij het raam, waarop vier verschillende tinten wit waren geschilderd. De RAL-nummers stonden eronder. Al die beslissingen.

‘Vroem, vroem!’ Fox kwam de keuken in met een giechelende Bibi, die haar armen uitgestrekt hield alsof ze een vliegtuig was. Hij droeg het pak waarin ik hem bij onze eerste ontmoeting had gezien, afgelopen juni dertien jaar geleden. De Amerikaanse onbekende die me in Parijs had gered. Ik voelde een steek van iets. Ik wist niet goed wat.

‘En een noodlanding!’ Fox zette Bibi in haar kinderstoel aan de eikenhouten eettafel, waarop een bord pap met ba-

naan op haar stond te wachten.

‘Havelbout!’ zei Bibi, en ze pakte haar plastic lepel.

‘Haverr-mmout,’ verbeterde Fox haar terwijl hij naast haar ging zitten. ‘Ze is twee jaar en vijf maanden, ze zou nu op tweehonderd woorden moeten zitten. Bij de laatste telling waren het er pas honderddrieënzeventig.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Dat komt wel goed.’

Fox keek naar wat ik deed. ‘Denk erom, om het risico van verstikking uit te sluiten, moet je de druiven in de lengte doorsnijden. Niet overdwars.’

Ik hield even op. En veranderde van snijrichting. Het mes was scherp. Ik ging steeds sneller snijden.

Fox was drieënveertig, dus maar zes jaar ouder dan ik, maar hij was veel sneller oud geworden. Goed, zijn donkerblonde haar vertoonde nog geen spootje grijs. Oké, hij was nog steeds irritant aantrekkelijk en rimpelloos, maar... godsamme. Hij klonk als een oud mannetje. Misschien was het paspoort dat ik voor echt had gehouden ook wel nep. Misschien was hij eigenlijk een jeugdig ogende zestiger.

‘Ze loopt beslist achter met praten.’ Fox schraapte zijn keel. ‘Onderzoek heeft uitgewezen dat een klein broertje of zusje bevorderlijk kan zijn voor de ontwikkeling van een peuter.’ Hij keek over zijn kop koffie heen naar me op.

Mijn mes haperde en schoot uit.

‘Kut!’ Ik hief mijn linkerwijsvinger, die nu een bloedend topje had. Ik zag de druppels op de witte snijplank vallen.

‘Kutttt,’ zei Bibi lachend.

‘Let op je woorden, Hazel!’ Fox zette zijn koffie met een klap op tafel. Wauw, als hij mijn naam niet afkortte, moest hij wel kwaad zijn.

‘Hoezo?’ zei ik schouderophalend. ‘Nu zit ze op honderdvierenzeventig.’

We woonden in een vrijstaand huis met vier slaapkamers in een omheinde wijk in Sunningdale. De leuke mammies hier, die ik meestal wist te ontlopen, hadden allerlei manieren om de stress

van het managen van een perfect huishouden en het grootbrengen van perfecte kinderen te verlichten. Ze vulden hun dagen met Pilates, met wijn overgoten lunches, Net-a-Porter en het plaatselijke wellnesscentrum, waar Jonas in zijn strakke korte broekje de spanning uit hun bovenrug masseerde.

Ik had mijn eigen manier om met stress te dealen, maar die was niet meer toegestaan.

Het was nu éénderduizend honderdnegeenzestig dagen geleden.

Vanavond kwamen er een paar mensen uit de straat bij ons eten. Op de een of andere manier waren we in een rooster van avondjes om elkaar de loef af te steken beland en vanavond was het onze beurt. Terwijl Bibi naar de opvang was, deed ik de boodschappen. Ik ging altijd naar dezelfde speciaalzaakjes, die verder uit de buurt zaten dan de supermarkt. Lokale ondernemingen steunen en meer tijd zoekbrengen. Ik wist hoe iedereen achter de toonbank heette en had voor allemaal een stompzinnige beleefdheid over het weer. Mijn glimlach zat zo stevig op mijn gezicht geplakt dat mijn wangen er pijn van begonnen te doen.

Ik haalde Bibi, onze gestoomde kleding en bloemen voor op tafel. Eenmaal thuis stopte ik Bibi in bed voor haar middagdutje. Ik stond naast haar ledikantje en aaide haar over haar bol tot ze sliep.

‘Ik hou meer van jou dan van wat ook ter wereld.’ Ik boog me over haar heen. ‘Ik zorg dat je nooit iets overkomt.’

Verkloot het niet.

Naast Bibi's kamer was een logeerkamer die ik als atelier gebruikte. De beige vloerbedekking ging schuil onder vellen papier. Ik ging op mijn kruk zitten, nam mijn penseel ter hand en staarde naar het lege opgespannen doek voor me. Uiteindelijk doopte ik het penseel in de rode verf en trok een lijntje in het midden. Toen nog een en nog een, tot ik een harkpoppetje voor me zag. Ik gaf het een droevig gezichtje. Ik keek er even naar en duwde het van de ezel. Ik pakte mijn telefoon en verspilde per ongeluk een uur aan het kijken naar Instagram-

reels. Vervolgens was ik nog eens een kwartier kwijt aan het bewerken van foto's van mezelf om te zien of de botte pony die nu zo in was me zou staan.

Toen Bibi wakker werd, tilde ik haar uit haar ledikantje, drukte haar tegen me aan en snoof haar slaapgeur op.

Ik liet haar los op mijn afgedankte doek. Ik nam foto's van haar terwijl ze het bestempelde met zwarte en rode handafdrukken: #mummybondingtime. Toen we er genoeg van hadden, parkeerde ik haar voor Peppa Pig en begon aan het eten. Ik zette schone bakplaten in het droogrek, bestrooide een snijplank met kruimels en scheurde de verpakkingen van de delicatessenwinkel en de banketbakker in kleine snippers voor op de bodem van de afvalbak. Doen alsof in de slaapkamer: onacceptabel. Doen alsof in de keuken: een aanrader.

De drie stellen belden met tussenpauzes van een paar minuten aan.

Ik keek naar Fox, die de ossenhaas sneed, die nog bijna rauw was vanbinnen. Hij sneed heel precies. Hij leek amper te merken dat de knalrode biefstuk zachtjes wiebelde toen hij het mes erin zette.

Ik pakte Mark bij zijn arm en troonde hem mee naar Fox.

'Is hij niet perfect?' Fox keek naar ons op, met het grote mes in zijn hand. Ik wachtte even terwijl hij Mark met zijn dure pak en grote, opzichtige Rolex inspecteerde en zei toen: 'Hij heeft die rode wijn meegebracht die jij zo lekker vindt.'

Mark lachte bulderend en zei: 'Perfect is een beetje overdreven.'

Fox meed mijn blik terwijl hij met Mark grinnikte over de prijs die je moest betalen voor zo'n verfijnde smaak op het gebied van eten. Uit niets bleek dat hij zich herinnerde wat wij tweeën vroeger deden met mannen zoals Mark.

Het eten verliep volgens het vaste stramien. Ik leefde mee met Raquel, die maar bleef zeveren over alle problemen bij de aanvraag van een vergunning om het souterrain uit te bouwen. Ik knikte mee met Nick en Caro die de stijgende rente

een gruwel vonden voor de aflossing van hun hypotheek. Ik duimde samen met Georgie dat de kleine Arthur op de begeerde school zou worden toegelaten. Ik wierp een heimelijke blik op de klok. Zeven over halfelf. Nog één keer scoren voordat er in koor werd geroepen: ‘O, wat is het al laat!’

‘Ik vind het wel zorgelijk dat er drie Florences bij Florence in de klas zitten,’ verzuchtte Raquel. ‘Jullie boffen maar dat Bibi zo’n ongebruikelijke naam is.’

‘Ze is vernoemd naar mijn grootmoeder Sabina.’

‘Wat enig. Hadden jullie een hechte band?’

‘O, zeker.’ Ik nam een grote slok wijn. ‘Ze was de enige in mijn familie die geen gigantische trut was.’

Raquels mond viel open.

Ik ging staan. ‘Iemand nog een portie pavlova met frambozen?’

Nadat het laatste stel een luchtzoen ten afscheid had gekregen en de afwasmachine helemaal was ingeladen, ploften we op de bank. Fox was een beetje dronken. Ik was een boel dronken. Ik legde een hand op zijn dij. Hij glimlachte en trok me naar zich toe. Ik reikte naar de gesp van zijn riem. Hij pakte mijn hand om me tegen te houden.

‘Wat is er?’

‘Bibi speelt op deze bank.’

‘Ik maak het wel schoon,’ prevelde ik en ik duwde hem achterover op de bank.

‘Maar...’ Hij ging weer rechtop zitten. ‘Die bekleding moet gestoomd worden. Het is dus best veel werk om...’

Ik knoopte mijn zijden blouse open. ‘We leggen er wel een handdoek onder.’

Hij drukte op de zitting van de bank. ‘En hij is nogal zacht. Niet zo goed voor mijn rug, denk ik.’ Hij gaf een klopje op mijn arm. ‘Ons bed is vlakbij.’

Toen ik de riedel van het afsluiten, bij Bibi kijken, make-up verwijderen en uitkleden had afgewerkt, sliep Fox al. Ik kroop naast hem in bed, staarde naar het plafond, luisterde naar zijn zachte gesnurk en had zin om te gillen.

2

Haze

Ik keek naar het plebs dat zich om ons heen in het buurtcentrum had verzameld. Mijn dochter was duidelijk de beste van dit sneue stelletje. Felix kon de castagnetten amper vasthouden, Sienna had geen gevoel voor ritme en breek me de bek niet open over Lotties erbarmelijke pogingen de triangel te bespelen.

Het was mijn eerste keer bij Muziek Magie: *Samen met je peuter spelen, dansen en zingen!* Ik was hier omdat mijn echtgenoot dacht dat ik vriendschap met andere moeders moest sluiten. Hij dacht dat als ik vrouwen kon vinden om mee te lunchen, om schuimige cappuccino's mee te drinken terwijl onze kinderen speelden, ik gelukkiger zou zijn. Hij dacht dat dat alles was wat er aan mijn leven ontbrak. Ja hoor, schat, toast met avocado eten en klagen over het gebrek aan montessoricrèches binnen een straal van vijftien kilometer was nét wat ik nodig had om weer te sprankelen.

Kende hij me eigenlijk wel?

Eénderuzend honderdtweeënzeventig dagen.

Verkloot het niet.

Ik keek naar Sienna's moeder, die met haar ogen dicht zat mee te wiegen met 'De wielen van de bus'. Nee. Wij zouden nooit vriendinnen worden. Tenzij ze sliep. Daar kon ik me iets bij voorstellen. Toen zag ik haar lippen bewegen. Ze zong. Definitief nee. Te happig.

Lotties moeder droeg een broekpak en zat met een arm om het middel van haar dochter geslagen maniakaal door haar telefoon te scrollen. Te zakelijk. Te druk.

Een vader die aan elke hand een identiek zoontje meesleurde stormde het zaaltje in. ‘Sorry!’ Hij zakte op een leeg speelkleed en trok de jongens naast zich. Ze zaten op de kop af twintig seconden stil voordat ze opsprongen en elk een andere kant op renden. ‘Sammy! Zitten. O, ben jij Sammy wel? Of ben je Tommy?’

Te mannelijk. Te onbeholpen.

De moeder van Felix zag eruit alsof ze zich in het donker had aangekleed. Een scheef dichtgeknoopt flanellen overhemd en een spijkerbroek met dubieuze vlekken. Sally, de kwieke lerares (hoewel, leerde ze wel iemand iets?) had iedereen gevraagd iets over zichzelf te vertellen. De moeder van Felix had negen minuten gekwebeld over haar alleenstaand moederschap, haar fan-tas-tische zoon, haar leven en haar ouderschapsverlof. Zelfs Sally’s grijns was er een beetje star van geworden. De moeder van Felix heette Jenny. Dat had ik nog meegekregen voordat mijn gedachten afdwaalden. Ik zag haar van de een naar de ander kijken met ogen die zo ongeveer smeekten: hou van mij. Alsjeblieft, hou van mij! Te wanhopig.

Jenny was eindelijk klaar, en het drong tot me door dat ik nu aan de beurt was.

Ik vroeg me af wat ze van me zouden vinden. Te blasé? Te krengerig? Te lekker? Het was geen verwaandheid van me. Ik wist dat mijn ongelooflijke metabolisme andere vrouwen woest maakte. Ik dacht terug aan de laatste groep moeders die ik tegenover me had gehad – de eerste bijeenkomst van onze moeder-babygroep. Ik snap nu wel dat mijn opwachting maken in een hemdje en een skinny jeans met een vier weken oude Bibi op mijn heup terwijl de rest in een joggingbroek en hoodie vol melkvlekken was gekomen wat kwaad bloed kan hebben gezet. Ik had me nooit dichterbij de dood gevoeld dan toen ik die groep kersverse moeders vertelde dat de

zwangerschapskilo's eraf waren gevlogen zonder dat ik er iets voor had hoeven doen. Dat zegt wel iets, alles in aanmerking genomen.

'Ik ben Haze. Ik ben kunstenaar.' Maar dan een echte, wilde ik eraan toevoegen, eentje met drie exposities op haar naam van schilderijen die in elitaire culturele bijlagen 'rauwe, exquisite interpretaties van vrouwelijke woede' waren genoemd. Maar ik was op zoek naar vriendschap, toch? Ik zou ze dus in de waan moeten laten dat het een hobby was voor als het mannetje op zijn werk zat.

'Dit is mijn dochter Bibi. Ze vindt de gitaar het leukst. En we zitten te denken aan pianolessen, binnenkort.' Bibi zat kaarsrecht, met in haar armen de gitaar, waarop ze af en toe perfect in de maat tokkelde.

Iedereen in de kring keek naar me, maar niemand glimlachte echt. Waar bleef de warmte waaronder de anderen die zich voorstelden werden bedolven?

Ik was een onverschrokken voorvechter van vrouwen, maar kon ze moeilijk zover krijgen dat ze me aardig vonden. Ironisch?

Sienna's moeder bracht haar gezicht dicht naar dat van Bibi. 'Lieverd, mag Sienna de gitaar nu vasthouden?' vroeg ze met een Australisch accent. Ze richtte zich tot mij. 'Het is de bedoeling dat de kinderen de instrumenten maar een paar minuten uitproberen.'

Toen trok ze de gitaar uit Bibi's handen en gaf hem aan haar eigen dochter.

Het gore lef.

Bibi keek naar me op. De tranen sprongen haar al in de ogen.

Ik zette mijn nagels in mijn handpalmen in een poging mijn overweldigende woede te bedwingen. Ik keek strak naar de moeder van Sienna, die trut, en stelde me voor dat ik haar verminkte. Op mijn gemak. Te beginnen met het één voor één verwijderen van haar nagels.

'Felix is hier klaar mee. Misschien wil Sienna ze nu?' Jenny

leunde naar voren en gaf de castagnetten aan Sienna, die de gitaar prompt uit haar handen liet vallen.

‘Klakkerdeklak,’ krijste ze.

Jenny pakte de afgedankte gitaar en gaf hem terug aan Bibi. ‘Kijk eens?’

Terwijl ik alleen maar innerlijk kokend aan bloedvergieten had gedacht, had zij het probleem snel en onopvallend opgelost. ‘Dank je wel.’

‘Geen dank,’ zei Jenny met een glimlach. ‘Koffie doen straks?’ vervolgde ze.

Beslist te wanhopig.

3

Haze

Jenny woonde tijdelijk weer bij haar ouders. Felix sliep in een bedje aan het voeteneind van haar eigen bed, vertelde ze. Ik vond het zo'n deprimerende toestand dat ik niet wist wat ik moest zeggen.

'Ik hoop er niet te lang te blijven,' zei ze, roerend in haar moccachino. 'Ik moet alleen weer aan het werk gaan, een betaalbaar appartement vinden en mijn leven in het algemeen weer op de rit zien te krijgen. Je weet wel, kleinigheden.' Jenny giechelde en maakte een mammieknot in haar muizige haar. Iedereen die er een beetje verstand van had, kon zien dat haar haar schreeuwde om highlights en een fatsoenlijke coupe. Hoewel, ja, het klonk inderdaad alsof ze grotere problemen had dan het maken van tijd en zin voor een metamorfose.

We zaten in een café om de hoek van het buurtcentrum. Als ik erlangs liep, was het er altijd druk. Ik begreep nu dat dat niet aan de koffie te danken was, maar aan de veilige speelruimte, waar Felix en Bibi vrolijk in rondsprongen.

'Wonen je man en jij hier al lang?' Ze gebaarde naar mijn trouwring met diamantjes en een robijn.

'We zijn hier vlak voor Bibi's geboorte gekomen. Hiervoor woonden we in Knightsbridge.' God, wat miste ik ons patserige, onpersoonlijke appartement. Eeuwig afwezige burens. Dure winkels om me heen. Restaurants die maaltijden serveerden die ik wél wilde eten.

‘Iedereen trekt de stad uit voor de kinderen, hè?’

‘Fox wilde het per se.’

Vanaf het moment dat we werden overvallen door de twee roze streepjes van de zwangerschapstest, kende ik hem niet meer terug.

Ik keek naar Bibi, die samen met Felix een blokkentoren bouwde. Het geconcentreerde fronsje in haar voorhoofd. De blauwe strik die haar schouderlange krullen uit haar gezicht hield.

Ik heb nooit spijt van haar gehad, geen seconde, maar ik miste mijn oude zelf, de oude Fox. De oude ‘wij’ waren stukken leuker dan die van nu.

‘Haze en Fox. Wat een flitsende namen. Dat verbaast me niet, ik bedoel, kijk dan naar jezelf.’

‘Dank je,’ zei ik met een knikje. Ik deed niet aan het overdreven ontkennen van complimentjes. Daar heb ik het nut nooit van ingezien.

‘Wat vond je van de les?’ vroeg Jenny met haar mond vol amandelfcroissant.

‘Sally is waardeloos. En ik hoop echt dat die instrumenten grondig worden schoongemaakt. Een van die tweelingjochies had de blokfluit in zijn broek gestopt.’ Ik nipte van mijn koffie en trok een vies gezicht. ‘Maar Bibi vond het prachtig.’

‘Dus je gaat ermee door?’

‘Ja.’ Ik had me erbij neergelegd. Bibi blij zien was als crack. Ik had er alles voor over om te scoren.

‘Super. Ik weet dat ik het voor Felix zou moeten doen, maar eigenlijk doe ik het ook voor mezelf. Ik heb een paar zware jaren achter de rug en, nou ja... Ik denk dat het fijn zou zijn om een paar nieuwe vriendinnen te hebben om mee te praten. Je weet wel, vrouwen die begrijpen hoe zwaar het allemaal is.’ Ze keek naar haar koffie. ‘Ik probeer uit te zoeken hoe ik in godsnaam een goede moeder moet zijn, maar ik geloof niet eens dat ik een goed mens ben.’

‘Geldt dat niet voor ons allemaal?’

O god, we waren een band aan het smeden. Wanhopige

Jenny zou mijn vriendin worden, hè? Ik nam aan dat het er een keer van zou moeten komen. En Fox zou niet meer kunnen zeggen dat ik geen moeite wilde doen. *‘Je voelt je rot omdat je het niet eens wilt proberen.’*

Jenny keek naar me op. ‘Ik ken niemand zoals jij,’ zei ze. Ze glimlachte. ‘Andere mensen beginnen meteen te zwatelen dat ik natuurlijk wél een goed mens ben.’

‘We kennen elkaar nog maar een paar uur,’ zei ik schouderophalend. ‘Misschien ben je een goed mens, misschien ben je een verschrikking. Het zijn mijn zaken niet.’

‘Er is iets gebeurd op mijn werk. Daardoor ging ik aan mezelf twijfelen.’ Jenny begon vouwen in haar papieren servet te maken. ‘Ik bedoel, het was best erg, maar nou ja, dat ligt nu allemaal achter me. En ik heb fantastische nieuwe pillen.’

Ik knikte op een naar ik hoopte meelevende manier.

We hadden allemaal geheimen, dus wie was ik om te oordelen?

Temeer daar mijn geheimen veertien dode mannen waren.

Ja, dat lees je goed.

Veertien.

Maar zal ik jou eens iets zeggen?

Ze hadden het allemaal verdiend.